

Raymond Declercq is 101 jaar oud en nog altijd COC-lid

“Ik ben uit solidariteit lid geworden en altijd gebleven”

KATRIEN VERSTRAETEN & SANNE VAN DAELE

Als extra katern vind je in dit Brandpuntnummer een brochure die speciaal gericht is aan COC-leden die recent met pensioen zijn gegaan of dat binnenkort doen. Je zou kunnen denken dat het COC-lidmaatschap na je actieve carrière overbodig is, maar niets is minder waar. Daarover getuigt Raymond Declercq, geboren in 1920 en meer dan veertig jaar na zijn pensioen nog altijd trouw en overtuigd lid van de Christelijke Onderwijscentrale. COC sprak met hem over zijn onderwijsloopbaan en over wat het voor hem betekent en betekend heeft om lid te zijn van COC.

Wanneer bent u begonnen met lesgeven?

“Ik ben begonnen met mijn studies in 1940 en enkele maanden nadien is Duitsland bij ons binnengevallen, zoals de Russen nu in Oekraïne. Ik woonde in Leuven, maar ik kreeg de boodschap dat ik moest vluchten naar West-Vlaanderen en dan verder door naar Frankrijk. Ik ben toen met de fiets naar Brugge getrokken, naar een tante. Ik heb daar mijn intrek genomen en op een paar dagen tijd was de stad en de omgeving volledig bezet door het Duitse leger. Er was geen sprake meer van dat ik verder naar Frankrijk zou kunnen gaan. Door mijn studies kreeg ik uitstel voor militaire dienst. Ik heb die kunnen voortzetten en de oorlog was voorbij voor ik afgestudeerd was. Op het einde van de oorlog had ik bijna alle examens afgelegd, maar ik moest mijn thesis nog afwerken. Door de bombardementen in de laatste maanden van de oorlog heb ik daar wat meer tijd voor nodig gehad. Enkele maanden nadat de oorlog met Duitsland gedaan was, ben ik opgeroepen voor militaire dienst, in 1945. Daarna heb ik mijn laatste examens

en mijn thesis afgerond en voordat ik daar helemaal klaar mee was, heb ik een telegram gekregen van het ministerie van Onderwijs. Ik was aangesteld als leraar in het Koninklijk Atheneum Diest, onmiddellijk te beginnen. Ik had niet eens een aanvraag gedaan, maar ze hadden leraars nodig, zeker voor Frans waren er niet genoeg.”

“De studieprefect van KA Diest was nog een leraar van mij geweest, dus ik ging bij hem langs met mijn telegram. Hij was heel verbaasd, hij had geen leraar Frans nodig. We hebben dan de dag erna samen vanuit Leuven de trein naar Diest genomen en op zijn bureau lag ook een telegram. De directeur hoefde in die tijd niet elke dag op school te zijn. De leraar Frans daar was overgeplaatst en ik mocht onmiddellijk beginnen. Ik had niks bij. De leerlingen stonden na de speeltijd in hun rij. De studieprefect zei: ‘Dat is uw klas hier, daar de trap op is uw lokaal.’ Bon, zo ben ik begonnen.”

“Ik heb vijf jaar in Diest lesgegeven en toen kwam er in het atheneum van Leu-

ven een plaats vrij. Ik heb een aanvraag gedaan, ik werd aangesteld en ik heb daar mijn carrière voortgezet tot aan mijn pensioen.”

U hebt altijd Frans gegeven?

“Ja, altijd Frans. Theoretisch had ik ook Italiaans of Spaans kunnen geven, maar daarvoor hadden ze geen leraar nodig in het secundair onderwijs. Ik heb in alle jaren van het secundair Frans gegeven. Ik heb ongeveer 36 jaar lesgegeven en toen ik 61 was in 1981 had ik genoeg dienstjaren gepresteerd om met pensioen te gaan. De studiejaren telden mee. Ik ben met mijn lange pensioen een dure vogel.”

Wanneer bent u lid geworden van COC?

“Ik ben automatisch lid geworden toen COC ontstond. Op het moment dat ik begon met lesgeven, was er geen christelijke centrale voor het openbaar onderwijs. Toen ik in Leuven aan het lesgeven was, heeft de studieprefect van het atheneum van Leuven de christelijke onderwijscentrale van het openbaar onderwijs opgericht. Dat heette toen C.U.R.O. (de Christelijke Unie van personeelsleden bij het Rijksonderwijs, n.v.d.r.). Ik ben meteen lid geworden bij de oprichting. Daarna is het van naam veranderd, bij een fusie. C.U.R.O. bestaat nu niet meer, dat is opgegaan in COC.”

WAAROM ZOU JE ALS
GEPENSIONEERDE LID
BLIJVEN VAN COC?
EÉN VAN DE VOOR-
NAAMSTE REDENEN
BLIJKT ... UIT

SOLIDARITEIT:

... HET GEEFT JE
GEWOON
EEN GOED
GEVOEL!

... IK WORD ER HEEL
GELUKKIG VAN ALS
IK DE NIEUWE
GENERATIE IN 'T
ONDERWIJS KAN
ONDERSTEUNEN!

U hebt gewacht tot er een christelijke centrale was om lid te worden van een vakbond?

“Ja, als katholiek zou ik me tegen mijn goesting hebben moeten aansluiten bij de socialistische centrale. Uit principe, als katholiek, ben ik bij C.U.R.O. lid geworden.”

“Er waren al eerdere pogingen geweest om een centrale op te richten, ook vanuit het atheneum van Leuven. Een van de leraren heeft geprobeerd een neutrale centrale op te richten, maar dat is eigenlijk mislukt. Er zijn wel een paar vergaderingen geweest en ik ben ook in Brussel naar zo'n vergadering gegaan. We waren daar al een tijdje mee bezig onder elkaar, met enkele leraars. Maar toen richtte studieprefect Baeyens de christelijke centrale op en ben ik meteen lid geworden.”

Wat heeft C.U.R.O. of COC voor u betekend?

“Ik heb C.U.R.O. of COC niet veel nodig gehad. Ik ben wel eens op het provinciale secretariaat van Leuven geweest, maar ik weet niet meer goed waarvoor. Het is ook al lang geleden. Ik heb zeker ook wel een paar keer gebeld om een inlichting te vragen of zo, meer niet. Ik heb nooit ernstige problemen gehad die ik niet zelf kon oplossen. Ik deed natuurlijk mee met de acties, bijvoorbeeld voor een verhoging van de salarissen. Als het christelijke syndicaat staakte, staakte ik mee. Ik volgde het standpunt van dat syndicaat. Ik las ook artikels in Brandpunt die me interesseerden, over het secundair onderwijs, al kan ik nu niet meer zeggen waarover die precies gingen. Ondertussen lees ik het niet meer. Ook de uitstappen met de gepensioneerden zijn voor mij te moeilijk geworden.”

U bent altijd lid gebleven?

“Ja, zeker. Ik had geen reden om lid te worden van een andere centrale en ik ben uit solidariteit lid gebleven na mijn pensioen. Ik vond het verkeerd om geen lidgeld meer te betalen nadat ik van het bestaan van de centrale had kunnen profiteren tijdens mijn loopbaan. Ik ben uit principe lid geworden en ik ben uit principe lid gebleven. Als er mij iets was overkomen waarbij ik hulp nodig had, dan had ik beroep kunnen doen op de centrale. Als je geen hulp nodig hebt, zoveel te beter, maar dan zijn er andere mensen die het misschien wel nodig hebben en die er baat bij hebben dat de centrale bestaat. Je profiteert als gepensioneerde ook nog altijd een beetje mee van wie in dienst is: de gepensio-

neerden halen voordeel uit de verhoging van de salarissen van onderwijspersoneel. Zonder vakbonden hadden we dat niet bereikt.”

Waarom zou je andere gepensioneerden aanraden lid te blijven?

“Om dezelfde reden als waarom ik lid geworden ben en blijf. Ik zou een collega die zijn lidmaatschap heeft opgegeven na zijn pensioen niet de rug toekeren, maar we houden er wel een andere mening op na. Voor mij is het belangrijk om lid te blijven uit solidariteit en ik vind dat iedereen dat zou mogen doen om het voortbestaan van het syndicaat te ondersteunen. Ik zou het jammer vinden als er geen vakbonden meer zouden zijn, ook al heb ik ze zelf nooit echt persoonlijk nodig gehad.”

Twijfel er dus niet aan om lid te blijven van COC. COC staat klaar om je te helpen bij vragen over je pensioen, bijvoorbeeld wanneer wijzigingen zich opdringen of wanneer je wil bijverdienen als gepensioneerde leraar. Samen met andere centrales onderhandelt COC ook verder over de pensioenvoorwaarden. Via actieve provinciale werkgroepen biedt COC je bovendien een grote waaier aan activiteiten aan, zoals vormingen rond syndicale thema's, maar ook ontspannende (meerdaagse) uitstappen. Het is duidelijk: COC kan ook tijdens je pensioen veel voor je betekenen! Het is dus niet verwonderlijk dat velen ervoor kiezen om ook na hun pensionering lid te blijven.

